

Atlılar geniş çayırlara dağılmışlar, dinleniyorlardı. Atından inmemiş olan Yüzbaşı İşbara Alp buyruklar veriyor, atını öteye beriye sürüyordu.

Gece basıp ortalık iyice kararınca o da atından indi. Çerilerin yaktıkları ateşe doğru yürüdü. At uşağı Çalık onun atını almış, gezdiriyordu.

Bu gece yüzbaşının gönlünde bir sıkıntı vardı. Bilmeden iş görüyordu. Ateşe doğru ısınmak için yürümüşü.

Ateşe yaklaşınca yaz olduğunu, ısınmak gerekmediğini hatırladı. Çeriler et kızartıyorlardı. Ateşe varınca erlerden birisi yere diz vurarak yüzbaşıya bir çamçak kimiz sundu. İşbara Alp kimizi dikti. İsteksizce içti. İkinci bir erin sunduğu et kızartmasını almayarak yanlarından ayrıldı. Biraz ilerideki büyük ağacın dibine geldi. Bir oyuğa oturdu. Baktı, dalakaldı...

Türkelî'nin parlak ışıklı ayı dört yanı ışıtiyordu. Çeriler birer ikişer otlara uzanıyorlar, uyuyorlardı. Kimisi atını timar ediyor, birisi de kızdırdığı demirle kolundaki yarayı dağlıyordu.

Onbaşı Yamtar ateşin uzağında oturmuş, hem pusatlarını gözden geçiriyor, hem de kızarmış bir et parçasını yiyordu. Savaş günlerinde onbaşı kendisini iyi kullanır, çürük tahtaya basmazdı. Üç günlük yemeği bir günde yer, sonra üç gün ağzına bir lokma koymadan dayanır, gücünü de kaybetmezdi. Savaştan önce de kılıcını biler, oklarının ucunu keskinleştirirdi.

Bu ara yıldırımdan daha keskin, gök gürültüsünden daha güçlü bir ses yükseldi.

Kurt Kaya,
elini çöz!..

Ve ondan sonra ortalığı gene yıldırımların sesi bürüdü. İşbara Alp tam zamanında gürlemişti.

Herkesten daha yukarı bir yere tutunan yüzbaşı çakınların zaman zaman ışımaları arasında Yamtar'ın bütün yaptıklarını görmüş, sonra da birbirine tutunarak uzayan bu insan zincirini hiç seslenmeden gözleriyle kovalamıştı.

Gönlü daima Tanrı'nın kendilerinden niçin yüz çevirdiğini aramakla uğraşıyordu. İşte durmadan Çin'e akıyorlar, yağıdan bir an uzak kalmıyorlar, kılıçlarının kında uyuduğu, yaylarının gerilmediği, okların sadaklarından çıkmadığı bir tek gün geçirmiyorlardı. Fakat Tanrı gene niçin kızmıştı? Yüzbaşı bir yandan bunu düşünüyor, bir yandan da Yamtar'ı gözliyordu.

İki onbaşı ağır adımlarla yürüdüler. Karanlıkta birbirlerini tanımayan birçok çeriler sese doğru gidiyorlardı. Bunların arasında onbaşılar, yüzbaşılar da vardı. Hatta bunların arasında binbaşılar, tümenbaşılar da vardı. Bunların arasında tarkanlar, buyruklar, teginler de vardı. Hatta Baġatur Şad da bunların arasında idi. Sesi duyan kalkıyor, yürüyordu.

DINDIRIDIRIDINRIIIDINNNDDIIRIIIIDINDIRIDINDIRDİRİ!

Kara Ozan yere bağdaş kurmuş, kopuzunu söyletiyordu. Çevresinde bir yığınin toplanmakta olduğunu sezmeyecek kadar dalmıştı.

Karşısında çok genç bir çeri oturmuş, Kara Ozan'a bakıyordu. Kara Ozan önce çaldı. Sonra daha coştı, söylemeye başladı.

Söylüyor ve çalıyordu... Çevresinde çit çıkmıyordu.

Bu yüzlerce çerinin, beğlerin yüreği sanki Kara Ozan'ın kopuzundaki tellerde titriyordu.

Kara Ozan'ın parlak sesi bir çığ gibi bozkıra ve gönüllere iniyordu. Kara Ozan deyiş söylüyordu.

Çuluk Kağan öldü mü?
Türkler başsız kaldı mı?
Korkak Çinli güldü mü?
Parçalanır yürekler!
Kim bize kurdu tuzak?
Tanrı Türklerden uzak!
Kağandır yurda bezek.
Parçalanır yürekler.
Çuluk Kağan yigitti,
Şimdi uçmağa gitti.
Bunu bize kim etti?
Parçalanır yürekler!
Yıldızımız sönmüştür,
Yağılar sevinmiştir,
Kağan ağulanmıştır,
Parçalanır yürekler!

Çin dilini bilmem.

At uşağı Çalık bilir. Çir'de üç yıl tutsak kalıp öğrenmiştir. Konuştuklarını bana o deyiverdi.

İşbara Alp!
Bunun sonu nedir bilir misin?

Çuluk Kağar'a sövenleri yok ettiğim için binbaşı olmak, senin adamlarını öldürdüğüm için sopa yemektir...

Bağatur Şad'la İşbara Alp'in konuşmasını dinleyenler bu ikisine öyle bir dalmışlardı ki çok genç bir atlinin yavaş yavaş yaklaşıp bu konuşmaları pek yakından özenerek dinlediğini görmüyorlardı.

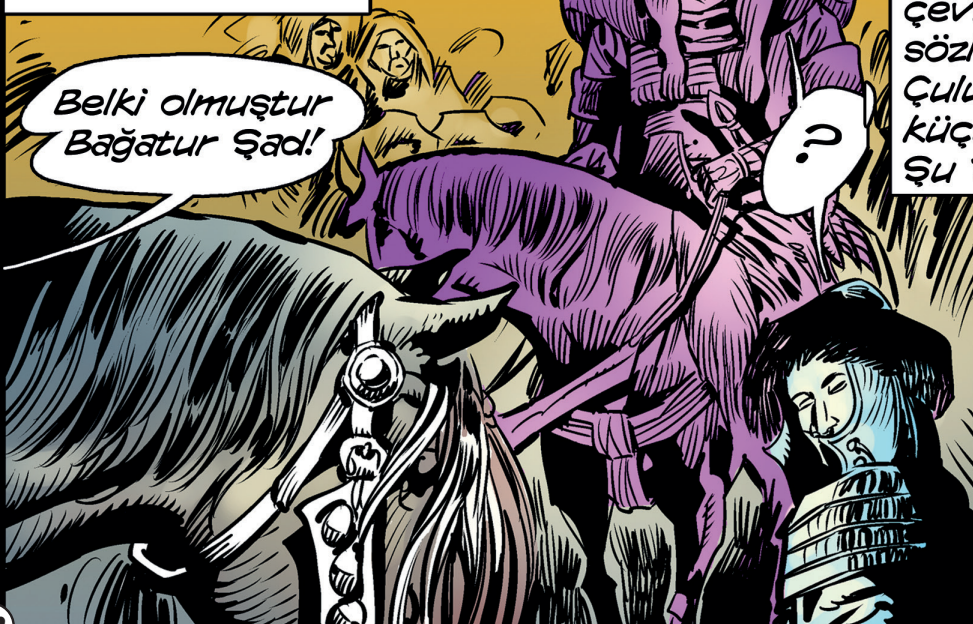
Bağatur Şad gene söyledi.

Dedi ki.

İşbara Alp! Yanılıyorsun. Çinli at uşaklarını bana sormadan öldürmek için sana buyruk veren oldu mu?

İşbara Alp bu sorguya karşılık vermeden, yavaş yavaş oraya sokulup konuşmaları dinleyen genç söze karıştı.

Belki olmuştur Bağatur Şad!

Bağatur Şad, İşbara Alp, beğler ve çeriler başlarını çevirdiler. Bu sözleri söyleyen Çuluk Kağar'ın küçük oğlu Şu Tegin'di.

Bir anda Katun'un gözleri parladı.

İşbara Alp'in onbaşılıları dudaklarını ısırıyorlar.

Kağan gülümsedi.

Kür Şad'ın gözleri merakla açıldı.

İşbara Alp hemen karşısındakine sağını dönerek kılıçla siper aldı.

Herkes Tunga Tegir'in yeni ve son bir saldırısını beklerken onun da kalkanını yere fırlattığını ve

Davranı,
İşbara Alp!

diye bağırdığını gördüler.

O deminki, herkesi bayıltan kılıç oyunu yine başlamıştı, iki yiğit yaman dürtüşler de yapıyorlardı. Bu sefer artık kılıçlar ara sıra hedefi buluyor, fakat tulgalar ve zirhlar buna dayanıyordu.

Ben, Ötüker'in buğrası, katı demir bilekli, kara arslan yürekli sırtına yer değmeyen, kimseye baş eğmeyen İnal Tarkan'ım!

Ben, taşı sıkısa tuz eden, az iş edip uz eden, güçlü erler arısı, Kara Kağan çerisi yüce Karluk beğiyim. Bana Ay Doğmuş derler!

Ben, barış olsa erdemli, yoksul görse yardımli; vursa buğa deviren, göğe ağaç savuran Tinesi Oğlu'yum!

Ben, Dokuz Oğuz güçlüsü, yetmiş yağlı öçlüsü, yedi kızın dileği, Selenge'nin ulağı, kara yelle yarışan, boz ayıyla vuruşan, dokuz alpa güreşen Bilge Tudun'um!

Ben, Kırgızların arslanı, Gökmen Eli kaplanı, tipi olsa süren, yer deprende dik duran, kılıç vursa taş yaran Alp Bamsi'yim!

Ben, Basmil Eli doğanı, yüce erler yamanı, fiske vursa kan döken, haykırdıkta dağ çöken, kayaların kayası, yenilmez güç eyesi Salcı Beğ'im!

Ben, süngülense ağrımaz, kimiz içse esrimez, boru çalsa soluklu, göğsü kılıç delikli, yirmi yağı eksilten dört Çinliyi yassıtan, Gümüş Oğlu Çalık'ım!

Ben, İşbara Alp yoldaşı, on dört erin kardeşi, tok kayaya yaslanan, çilgin suda ıslanan, yirmi eri taşıyan Onbaşı Yamtar'ım.

İçing Katun, Çalık'ın sözlerini duysaydı gene kızacaktı. Fakat o bunu işitmemiş, Bilge Tudun'a bakıyordu. Yedi kızın dileği olan Dokuz Oğuz beği, İçing Katun'un şimdiye dek gördüğü erlerin en yakışıklısı idi.